

— Тя ми е жена вѣнчална, а той е човѣкъ чужденецъ.

Само какъ да я докара, че да се отърве отъ него!

Какви не мисли му минаваха презъ главата за Павла: да се случи лоша година, че да нѣма печалба, та да му предложи нѣкой хиляда и друга, че да се махне, ще бжде най-лесно. . . Или пъкъ да вземе самъ да му каже: че за двата хана нѣма печалба. И това не идѣше. Едничкъкъ най-възможень край имаше: да падне това правителство, което го бѣ уволнило, та при новото да го направи полицейски приставъ.

Това му се виждаше най-леко. Само че кога ще стане то? — го защипваше страшна мисль.

И като не виждаше края — той унило свеждаше глава.